

שמע ישראל ה' אלקינו ה' "אחד"

קונטרס

חודשי יהודך

שיחות ומאמרים

מאת

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעבטעד שליט"א

מאמר

'את בריתי תשמור'

אידיש

מוצחק מלשוננו הורב

מאמר י"ד

חודש שבט שנת תשפ"ג לפ"ק

לשמיעת המאמר מפי מורינו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך

718-586-5199

בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימל: dyyms12@gmail.com

וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20 עבור

הוצאת עריכת הקונטרסים

נא להשאיר הודעה בקול דורשי יחודך נומער 9

~ ~ ~

נעשה בפיקוח "מוסדות קרן אור" – בנשיאת מורינו הגה"צ שליט"א

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

תוכן המאמר

- א. פערציג יאר עומד בנסיון געווען.....
- ג. 'זיין' לעבן איז 'מיין' טויט!.....
- ה. זיי אן אָפּגענער מענטש.....
- ו. ארויף אויף דעם פארקערטן באַן.....
- ז. דער עיקר קנאות.....
- ח. פליענדע קליפות.....
- ט. ווי א סאלדאט אויפן פראנט.....
- יט. פאררעכטן דעם עבר דורכ'ן עתיד.....
- כא. אויף וועמען שטייט דער וועלט?.....
- כג. דער באדייט פון "הרוצה בתשובה".....
- כה. תשובה פון א גוי.....
- כז. קום, איך גיי דיר אנטקעגן!.....
- כח. וואס מיינט "וְלִרְשָׁעַ אֲמַר אֱלֹקִים מַה לָּךְ לְסַפֵּר חֲקִי"?.....
- כט. מזה וואס 'דו' קענסט!.....

מאמר י"ד

את בריתי תשמור

פערציג יאר עומד בנסיגון געווען

"ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך". מען איז זיך מתמקד צו רעדן בעיקר אויף דעם חומר הדבר פון דעם פגם הידוע, וממנו זאל יעדער איינער מקיש זיין 'במחשבה דיבור ומעשה' לכל אביזרייהו, און דער אויבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך שטארקן און עומד זיין אויף דער וועלט וואס מערער בטהרה.

מיר געפונען זיך אין א וועלט פון א גרויסע העלמה, פון א גרויסע שכחה, מען קען גאנץ גרינג פארגעסן די דברים עיקריים וואס אויף דעם איז מען אראפ אויף דער וועלט^[א].

עס שטייט^[ב]: "אֱהִי ה' שְׁנָאוֹ רָע". וואס איז דאס 'רע' עס שטייט בפירוש אין דער תורה הקדושה^[ג], "רַע בְּעֵינֵי ה'". דאכט זיך, אז דער זוהר הקדוש זאגט^[ד], אז דער ווארט "רע בעיני ה'" שטייט נישט ביי קיין איין עוון נאר ביי דעם. די זעלבע זאך, ביי "נח איש צדיק"

א. עי' ליקוטי הלכות הל' ברכת השחר ה"ה, אות ע"ד: "כי גם את העולם נתן בלבס' (קהלת ג) ודרז"ל (ליקוט שמעוני סימן תרטו) ומובא בפרש"י לשון 'העלמה' ושכחה. שהשי"ת בחכמתו העמוקה הכניס העלמה בלב האדם בשביל כח הבחירה שבשביל זה יש כח להשטן להעלים ולהסתיר ולהשכיח כל זה".

ב. תהלים צז, י.

ג. בראשית לח, ז.

ד. בראשית דף נ"ז ע"א.

שטייט^[ה], "וְנַח מְצֵא חֵן בְּעֵינֵי ה'". דער זוהר הקדוש זאגט^[א] אויפן פסוק^[ז]: "אָמְרוּ צְדִיק פִּי טוֹב"; "מֵאֵן צְדִיק? מֵאֵן דְּנֹטִיר בְּרִית!" אט דאס איז טוב. דאס איז דער היפוך פון רע, עס איז 'טוב בעיני ה', עס איז 'חן בעיני ה'!"

עס שטייט ביי משה רבינו^[ח]: "וַתֵּרָא אֶתֹּו פִּי טוֹב". עס שטייט נישט 'ותראהו כי טוב'; דרש'נען חז"ל^[ט]: "שנולד מהול ונתמלא הבית כולו אורה". אז עס איז נתגלה געווארן דער קדושה פון משה רבינו'ן איז געווארן 'נתמלא הבית כולו אורה'. דער זוהר זאגט דארט אז דער אורה איז כבוד ה', די זיו השכינה וואס איז נתגלה געווארן בכח קדושתו פון משה רבינו'ן.

מען קען אפשר זאגן לכאורה - [ווער קען דען עוסק זיין אין די זאכן?!] דער זוהר הקדוש זאגט^[א]: "דְּלִית נְהוּרָא אֶלָּא הֵהוּא דְּנִפְיָק מְגוֹ חֲשׂוֹקָא!" ביי די אלע אורות וואס מיר דארפן מגלה זיין 'כבוד ה', זיו השכינה, לחזות בנועם ה', איז אויף יעדן אור דא א חושך, א קליפה הקודמת לפרי, און מען דארף צעברעכן דער קליפה און נאכער איז מען זוכה צו דער פרי. דא איז דאך משה רבינו ערשט געבוירן געווארן? (- ועדיין לא עסק כלל בשבירת הקליפה הקודמת לפרי וכבר נתמלא הבית אורה). נאר מען קען זאגן, וויבאלד משה איז דאך געווען (בחינת) 'שת בן אדם' וואס ער איז געווען א צדיק גמור, און משה איז אויך געווען (בחינת) 'הבל', און משה האט אויך מתקן געווען 'נח' וואס ער האט נישט מתפלל געווען גענוג פארן דור^[יא], איז דאך אויך

ה. בראשית ו, ח.

ו. פר' שמות דף י"א ע"ב.

ז. ישע' ג, י.

ח. שמות ב, ב.

ט. תנחומא נח, פר' ה'.

י. תצוה דף קפ"ד ע"א.

יא. עי' זוהר חדש פר' נח.

געווען אין אים א ניצוץ פון נח'ן^[יב]. קען מען זאגן, אז דאס (הכח הטוב שנולד עמו) איז געווען פון אט דעם כח דקדושה.

ווייל למעשה, משה רבינו בעצמו האט עומד געווען בקדושתו. פערציג יאר נאכאנאנד איז ער איז געווען א מלך אין כוש, און די מלכה דארט, זאגט דער [מדרש^[יג]], איז געווען א גרויסער מענטש, און זי איז געווען זיווגו של משה, און משה מגודל קדושתו האט זיך נישט געקענט אראפלאזן. כלפי אים איז עס געווען זייער נידריג. און ער האט עומד געווען בקדושתו 'פערציג יאר' ביז די מלכה אליין האט אים געזאגט אז דו ביסט אן איש אלקים, דו באלאנגסט נישט דא, און זי האט אים באפרייט.

'זיין' לעבן איז 'מייך' טויט!

"אוהבי ה' שנאו רע". אהבת ה' און דביקות בהשם יתברך, מיט ר'ע בעיני ה', דאס איז תרי הפכים בתכלית בתכלית! אהבת ה' איז דביקות, **"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹקֵיכֶם חַיִּים!"**^[יד] 'אהבת ה' איז חיים, 'דביקות בה' יתברך' איז חיים! דער רבי זאגט^[טו]: **"חַיִּים נִצְחִיִּים הֵם רַק לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא חַי לְנֵצַח, וְיְמֵי שְׁנֹכְלָל בְּשָׂרָשׁוֹ, דְּהֵינּוּ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא גַם כֵּן חַי לְנֵצַח"** - און דאס איז מען זוכה דורך קדושה!

דער 'פגם הידוע' דאס איז 'ניתוק!' מען ווערט מנותק פון 'חי החיים', **"אַתְּ בְּרִיתִי הַפֶּר"**^[טז], מען בינדט אפ דעם קשר וואס מען האט

יב. עי' שער הגלגולים הקדמה ל"ד: "והנה משה תחילה היה הבל בן אדם הראשון, ואח"כ נתגלגל בשת, ואח"כ בנח, ואח"כ בשם בן נח".

יג. עי' אורך הסיפור בילקוט שמעוני שמות פר' ב', רמ"ז-קס"ח.

יד. דברים ד, ד.

טו. ליקוטי מוהר"ן סי' כ"א, אות י"א, עיי"ש.

טז. בראשית יז, יד.

מיט השי"ת, מען איז זיך מדבק ברמ"ח איברים ושס"ה גידים צו דער סטרא דמותא, צו שידין ולילין רח"ל^[יז].

דער חזון איש האט געזאגט: "וואס ביי דער סטרא אחרא רופט מען 'חיים' איז ביי אונז 'כרת ומיתה!'"

"רְאֵה נִתְּתִי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַמּוֹת וְאֶת הָרָע וְכו' וּבְחֵרֶתְךָ בְּחַיִּים"^[יח]. לכאורה איז דאך דאס 'פשיטא', 'מאי קא-משמע-לן?' 'טוב' מיט 'רע', 'חיים' מיט 'מות', ווער איז בוחר במות? ווער איז 'בוחר ברע' בשעת מען קען בוחר זיין בטוב און בחיים? נאר פון דעם ווייזט אויס אז עס איז דא אזא מין העלמה אויף דער וועלט אז מען קען מיינען אויף מות אז עס איז חיים, און מען קען מיינען אויף 'רע בעיני ה'" אז דאס איז טוב, אזא מין העלמה טוהט זיך אויף דער וועלט!

עס איז דא א ספר "נשמת חיים" פון רבי מנשה בן ישראל, [דער שומרי אמונים זצ"ל ברענגט אראפ זעקס צו זיבן מעשיות פון 'דיבוקים' וואס ער ברענגט אראפ וואס איז געווען, מיט חתימות פון גדולי הדור וואס זענען געווען בשעת מעשה]. האב איך אמאל אויפגעמישט דעם ספר, שטייט דארט אזוי^[יט]: "ובחרת בחיים"; 'עפן אויף דיין קאפ - וואס איז "ובחרת בחיים"? דו וועסט לעבן נאך צען

יז. עי' "פרי עץ חיים" שער 'קריאת שמע שעל המיטה', פרק י"א. גם עי' "ליקוטי הלכות" הל' תפילין ה"ב, אות י"א: "זוהו בחינת איסור החמור של הוצאת זרע לבטלה ח"ו... ועל כן אמרו שהוא כאילו עוקר מזלו ח"ו, כי ח"ו, עוקר הנקודה שהיא עיקר שורש חיותו, ועל כן אמרו שאין מועיל לו תשובה, כי אי אפשר לו לשוב, כי להיכן ישוב? מאחר שפגם בהנקודה בעצמה, כי כל זמן שנשארה הנקודה קיימת מועיל תשובה, אבל זה שפגם בהנקודה בעצמה וכאילו עוקר נקודתו ח"ו, להיכן ישוב? אבל באמת אף על פי כן אין דבר שעומד בפני התשובה, וכמובא בכל הספרים שאף על פי כן אם יעשה תשובה יתכפר לו בודאי, אך עיקר תשובתו הוא רק על ידי צדיק הדור".

יח. דברים ל, טו.

יט. עיי"ש מאמר ראשון, פרק שלישי.

יאר צו נאך צוואנציג יאר אויף דער וועלט? גוים לעבן דען נישט קיין ניינציג יאר? דאס איז די גאנצע מעשה? דו זעהסט נישט אז מען מיינט חיים נצחיים?! עס איז עפעס א ספק אז מען מיינט דא חיים נצחיים?!^[כ]

זיי אן אָפּענער מענטש

דער אלשיך זאגט^[כא], ביי תמר'ן שטייט^[כב]: **"וְתִשָּׁב בְּפֶתַח עֵינַיִם"**. זאגט ער, עס שטייט^[כג]: **"וַיִּגְדַּל לְתַמָּר לְאִמּוֹ הַנְּהָ חֲמִיף עֵלָה"** – עס איז געקומען א נביא פון בית מדרשו של שם ועבר און ער האט געזאגט תמר'ן בשם ה', "הנה חמיך עולה" – יהודה גייט ערשט ארויף אויף גאר גרויסע מדריגות, מען קען אנהויבן אראפצוברענגען דורך אים נשמת משיח! דערפאר שטייט, **"ותשב בפתח עינים"**^[כד].

כ. עיין בספר 'יומם' (שנת תשנ"ג) ז"ל מוריני שליט"א: וכן אמר רבינו (שיחות הר"ן אות נ"א) **"את זה תקבלו מאיתי שהעולם לא יטעה אתכם"**, למעשה חיים בהעולם סכום מסויים של שונים, ימי שנותינו בהם שבעים שנה ובגבורות שמונים שנה לאויוש"ט, ומשום מה יש החושבים כי חיים הם לעד. ומובא בשם האר"י, דבאם היו חיי האדם מוקצבים למאות שנה, והיה חי תשע מעות שנים או חמש מאות או ארבע מאות שנה היה האדם מחריב את העולם בתאוותיו, ולכך ימי שנותיו הם שבעים או שמונים שנה בלבד, ואעפ"כ עדיין מטעה האדם את עצמו, ושקוע תמיד בתאוות העולם הזה החולפות, זהו כוחו של הגשמיות, כח השקר של הבלי העולם, וכמו שמובא כי הרשעים מחייכים כשמציעים להם להתנתק מתאוותיהם (חושבים הם כי חיים הם לעד) ולבסוף תאוותיהם מחייכים מהם...

כא. בראשית לח, יז-כב.

כב. בראשית לח, יד.

כג. בראשית לח, יג.

כד. ע"פ מ"ש בירושלמי כתובות פ' י"ג, הלכה א': "ר' חזקיה בשם ר' אחא ר' היה דורש שלשה מקרייות לשבח (בראשית לח) 'ותשב בפתח עינים'. ואפשר כן? אפילו זונה שבזונות אינה עושה כן! אלא שתלת עיניה לפתח שכל עינים מצפות לו, אמרה לפניו, רבוש"ע אל אצא ריקם מבית זה!".

אז מען גייט טוהן אן עבירה, גייט מען מיט 'סתומו דעיינין' - מיט פארמאכטע אויגן, מען גייט 'כצאן לטבח' רח"ל. אבער אז מען גייט טוהן א מצוה בשם ה', א ציווי פון השי"ת, גייט מען מיט אפענע אויגן!

אין יהודה איז נתלבש געווארן מלאך גבריאל אליין וואס ער איז געווען א בחינת מלאך אלקים, דאס האט זיך געטוהן דורך מלאך גבריאל אליין! און למעשה איז דאס געווען דער העכסטער זיווג אין דער וועלט! מען האט אפגענארט דער סטרא אחרא ער זאל נישט מקטרג זיין אז עס איז אזא מעשה קדושה. אבער דער אמת איז טאקע אזוי ווי עס שטייט אין דער תורה [כה]: **"לא היתה בזה קדושה!"** עס איז געווען א זאך פון קודש קדשים!

אז א מענטש איז פורק עול רח"ל, מיינט ער אז ער האט עפעס פאר זיך א ליכטיגע וועלט, ער קען טוהן וואס ער וויל - **עס איז 'סתומו דעיינין'! דאס איז א גרויסער טעות, עס איז א גרויסער טעות! עס איז א געוואלדיגער טעות!** מען גייט אריין אין שאול תחתיות - לעמקי השאול! ווער ווייסט ווען ער וועט קענען ארויסקריכן פון דארט?!

'קדושה' איז 'פתיחו דעיינין', און 'טומאה' איז 'סתומו דעיינין'. עס איז א מורא'דיגער טעות!

ארויף אויף דעם פארקערטן באן...

ר' יצחק געלבאך ע"ה [כז] האט מיר דערציילט, אז נאך דער מלחמה אין חוץ לארץ איז איינגעשטאנען ביי אים איינער א גרויסער עילוי, ער האט געהייסן ר' מרדכי [איך געדענק נישט פונקט די פאמיליע

כה. בראשית לח, כב.

כו. ה"ה הרה"ח רבי יצחק ב"ר אליעזר הלוי געלבאך זצ"ל, נולד בשנת תרע"ז בעיר ליקאווע, בהיותו בן שנים עשר שנה נתקרב לרביז"ל ותלמידיו על ידי שמצא בגניזה את הספר "השתפכות הנפש", אחר כך הלך ללמוד בישיבת בריסק בווארשא כדי

נאמען]. האט ער מיר געזאגט, אז רבי חיים עוזר^[כז] האט געזאגט אז אויף יעדן מענטש מיט א גוטן קאפ זאגט מען "עילוי" (- ואינו ממש כן. אבל) אויף דעם ר' מרדכי האט ער געזאגט, 'ער איז אן עילוי'. [טאקע פאר פערציג יאר צוריק ווען מען האט געבראכט די עצמות פון ר' יוזל נאוואהארדאקער^[כח] האט מען געבראכט זיינע עצמות אויך.

להיות יותר קרוב לאנ"ש, משם עבר לישיבת בראנאוויטש ששם היתה קבוצה גדולה מבחורי אנ"ש. הגלוהו לחמש שנים ליערות סיביר, וסיפר שבראותו מצב אחב"י דשם הרי שכל תפילתו היתה רק שיזכה לקבר ישראל, ובחסד ה' השתחרר וביקש לנסוע לאומאן, בשנת תש"ד הגיע לאומאן, ושם נשא את נכדת רביז"ל היא בתו (תחי לאוי"ט) של ר' אברהם דשארטובסקי (הנקרא באומאן ר' אברהם דער בעדער) חתן החסיד ועובד ה' הנודע ר' געצ'ע ליובאווא, התגורר שם באומאן כמה שנים, והיה מעובדי ה' המופלגים, ובשנת תש"ו עזב את אומאן ושהה במחנה הפליטים בגרמניה, ומשם עבר לצרפת, ואחר כך עלה לארץ ישראל, נודע כתלמיד חכם ולמדן מופלג ומפארי זקני מתפללי ביהמ"ד הגדול במאה שערים, בגבורות שמונים שנה נפטר בחוה"מ סוכות ט"ז תשרי שנת תשנ"ז והשאיר אחריו דור ישרים יבורך, ומנו"כ בחלקת אנ"ש בהר הזיתים בירושלים עיה"ק תובב"א.

כו. ה"ה הגאון האדיר רבי חיים עוזר ב"ר דוד שלמה גרודזינסקי זצ"ל, נולד ט' אלול שנת תרכ"ג בעיר איוויא בליטא, לאביו הרב ר' דוד שלמה זצ"ל רב העיר איוויא, למד בישיבת וואלאזשין, וידוע בכינוי העילוי מאיוויא, בשנת תרמ"ג נשא את בת הרב ר' אליהו אליעזר גרודזינסקי זצ"ל אב"ד ווילנא, חתנו של הגה"צ ר' ישראל סאלאנטער זצ"ל, היה אחד ממנהיגי ופוסקי הגולה, ודבריו ופסקיו התקבלו בכל תפוצות ישראל, ולחם בעוז ותעצומות נגד ההשכלה שהתפשטה ביותר בימים ההם רח"ל, ובעת מלחמת העולם השניה שהה בוילנא, ועסק שם הרבה בחיזוק בני הישיבות והפצת והרבצת תורה, וראה בה כנחמה ופתרון לשממת העולם, חיבר הרבה ספרים וביניהם התשובות החריפות 'שו"ת אחיעזר', ובשנת תש"ס הדפיסו הרבה ממכתביו בספר 'אגרות ר' חיים עוזר'. נפטר ממחלה קשה בה' אב שנת ת"ש בהיותו בן שבעים ושש, ומנו"כ בבית העלמין החדש בעיר ווילנא יצ"ו.

כח. ה"ה הגה"צ רבי יוסף יוזל ב"ר שלמה זלמן הורוביץ זצ"ל, ונקרא "הסבא מנובהרדוק" מגדולי מפיצי תורת המוסר, נולד בעיר פלונגיאן בליטא, לאביו הגאון רבי שלמה זלמן ז"ל אב"ד פלונגיאן, התחיל להתעסק במסחר, ונסע לעיר קליפדא, ושם פגש הרה"ק רבי ישראל סאלנטער זצ"ל וקיבל ממנו דרך המוסר, ועזב את כל עסקיו, והתמסר כולו לתורה ולעבודת ה' על פי הדרכת רבו, והקים כולל בעיר קאוונא,

ער איז געווען ידוע פאר א גרויסער מענטש]. איז ער איינגעשטאנען ביי ר' יצחק געלבאך'ן נאך דער מלחמה, ער איז געווען א לעבעדיגער שולחן ערוך.

האט מיר ר' יצחק געזאגט, אז ער האט געדארפט פארן מיט אים אין גאר א נויטיגן פלאץ אין רוסלאנד וועגן גאר א נויטיגע זאך וואס מען האט געדארפט פארן 'בימים ההם' צוויי וואכן מיט דער באן אין רוסלאנד. זענען זיי געפארן, און זיי האבן געהאט א טעות, ארויף-אראפ, אנשטאט ארויפצוגיין אויף דעם באן וואס פארט צו וואו זיי דארפן פארן, זענען זיי ארויף אויף א צווייטן באן וואס איז געפארן אין דעם פארקערטן כיוון... (- ריכטונג). עס איז אריבער ארום צוויי וואכן, און מען גיט זיך א קוק-אום וואו מען איז... - זאגט ער, עס האט אים אזוי פארטומלט.

און דער ר' מרדכי איז געווען פריש, צופרידן, פרייליך...

ער האט אים געזאגט א ווארט. עס שטייט ביי הגר'ן [כט]: **"וַתֵּלֶךְ וַתִּתַּע בְּמִדְבַּר בְּאֵר שֶׁבַע"**. זאגן חז"ל: "מלמד שחזרה לגלולי בית אביה". אלעמאל איז דער כלל אין דער תורה, אויב מען קען נישט לערנען א פסוק מיטן גלייכן פשט, זאגט מיר דער פסוק 'דרשוני'. ווייל בשעת מען קען לערנען גלייך איז נישטא קיין דיוק אויף צו דרש'ענען, מען קען דאך לערנען פשוט. דא אז זי האט זיך

ולמד שם ימים ולילות שלימים, ולאחר זמן הסתגר בבית בעיר סלאבאדקע הסמוך לקאוונא לשנה ותשעה חדשים כהרב ר' שמחה זיסל זיוו זצ"ל הסבא מקעלם שיכנע אותו שאין להסתגר לבד, אלא חייבים להשפיע על העולם, מאז הקים בתי מדרשים וישיבות על פי תורת המוסר. במלחמת העולם הראשונה הגיע עם ישיבתו לעיר הומל, ושם קבע שיעור בתורת הנסתר אצל הגה"ק בעל הלשם זצ"ל, ואחר כך הקים ישיבת נאווארדאק שמשם הפיץ תורת המוסר על פני תבל, ותקופה אחת היה בין כותלי הישיבות שהקים כארבע אלף תלמידים, ובעת ששה בקיעו לחזק את שארית הפליטה נחלה במחלה קשה, ונפטר בי"ז כסלו שנת תר"ף, ולימים הובא עצמותיו הקדושות לקבורה בהר המנוחות בעיה"ק ירושלים תובב"א.

פארבלאנדזשעט 'במדבר באר שבע' - וואס איז שלעכט? עס איז דאך א פשוט'ער פשט?

- האט ער געזאגט, אז אויב א מענטש ווייסט אז אלעס טוהט זיך פון אויבערשטן און אז ער איז ביד ה' "כְּחֹמֶר בֵּיַד הַיּוֹצֵר", האט א מענטש זיך נישט צו דאגה'ן אויף קיין איין זאך. אז מען פארבלאנדזשעט זיך דארף מען וויסן "מה' מַצְעֵדֵי גֶבֶר פּוֹנְנוּ" [ל] - יעדעס טריט האט ער געגעבן פון אויבערשטן - און אזוי דארף עס זיין! ער דארף ערשט בעטן אז דער אויבערשטער זאל אים העלפן אליין צו גלויבן אז דאס איז פון אויבערשטן - צו אז ער דארף דארט מאכן א ברכה, דאווענען דארטן, לערנען, גלויבן אין בורא עולם אויף דעם פלאץ! [לא] דאס איז א תיקון מיוחד וואס דארטן האט ער געדארפט זיין, ער האט זיך אינגאנצן נישט פארבלאנדזשעט. אבער עס שטייט דאך "ותלך ותתע"; וואס איז געשען אז זי האט געבלאנדזשעט? פארוואס האט זי געבלאנדזשעט? עס איז דא בלאנדזשען? עס איז נישטא קיין בלאנדזשען!

- "אין עוד מלבדו!" אלעס טוהט דער אויבערשטער! עס איז נישטא קיין זאך פון בלאנדזשענען!

א מענטש וויל זיך אליין גיין פארבלאנדזשען?! דו זעהסט נישט גלייך אז דער אויבערשטער האט עס געמאכט?! - אבער עס שטייט דאך פארט "ותתע"? זאגט ער, 'מלמד שחזרה לגלולי בית אביה'. **אט**

ל. תהלים לז, כג.

לא. עי' שיחות הר"ן, אות פ"ה: "בכל מקום שאדם נוסע לשם הוא מתקן שם איזה דבר, רק שיזהר להיות שמור מן העבירה חס ושלום, אבל כשהוא רק שמור מן העבירה ח"ו אזי כל אדם מתקן בכל מקום שהוא נוסע לשם, אפילו איש פשוט לגמרי! כי בכל מקום שהאדם בא לשם, הוא עושה שם בודאי איזה דבר שבקדושה על כל פנים, כי מתפלל שם ואוכל שם ומברך על אכילתו לפניו ולאחריו וכיוצא בזה. כי בודאי איש ישראלי אפילו הפחות שבפחותים, על כל פנים הוא עושה כמה דברים שבקדושה בכל מקום אשר הוא שם. ועל כן

דאס איז "ותתע!" דאס איז א טעות! אפלאזן דעם בורא עולם, חוזר זיין אין גלולי בית אביה, דאס הייסט געבלאנדזשעט! חוץ דעם איז נישטא קיין בלאנדזשען!^[לב]

דער עיקר קנאות

למעשה טאקע, דער רבי איז זייער שטארק מקשר אט דעם פגם הידוע, מיט פגם האמונה און עבודה זרה. דער רבי זאגט^[לג] אז דער גאנצער חילוק צווישן א איד מיט א גוי איז 'בקוצו דאות ד' פון "אחד". "אחד" איז מיט א דל"ת, און "אחר" - "לא תִּשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל

בודאי האדם מוכרח מן השמים להיות שם באותו מקום זוקא כדי שיתקן שם מה שהוא די"קא צריך לתקן שם. על כן הוא טובה לפניו מה שנזדמן לו נסיעה לשם" וכו', עיי"ש.

לב. עי' ליקוטי הלכות הל' תפילה ה"ד, אות כ': "נמצא שכל הזרכים הם בחינת חיבור ואחדות המקומות יחד. ועיקר הכוונה בשביל התכלית כדי שיכללו יחד זה בזה, כדי שיוכלו לחזור לשרשן להיכלל באחד כנ"ל. ורק זה נקרא בשם דרך, כי מי שהולך באיזה דרך בגשמיות או ברוחניות שלא בשביל כונה זו חס ושלום, אף על פי שנדמה לו שהולך בדרך הישר לאותו המקום ואינו תועה בדרך אף על פי כן באמת אין תועה בדרך יותר ממנו בבחינת (משלי יד) 'יש דרך ישר לפני איש ואחריה דרכי מות'. כי בודאי ההולך בדרך הישר ומכוון למקום גדודי חיות ולסטים אף על פי שזה הדרך כבושה וסלולה בודאי אין משוגע ופתי ותועה בדרך עקומה יותר ממנו. מכל שכן וכל שכן כשאדם תועה מדרך השכל והולך בדרך חטאים והולך למרחקים לסחורה ואינו מכוון בשביל השם יתברך אף על פי שנדמה לו שהולך בדרך הישר לברעסלא או ללייפסיק, אף על פי כן באמת בודאי אין דרך עקומה מזה מאחר שמאבד את עולמו הנצחי על ידי זה, וטוב יותר היה לו להיות תועה ביערים ומדבריות ולבלי לעבור על מצות ה', מלילך בדרך הזה המטרידו משני עולמות חס ושלום".

לג. עי' ליקוטי מוהר"ן סי' ל"ו, בסופו: "כשמפסיק הנקודה מהדל"ת של אחד, והנקודה היא אות ברית, אזי נעשה אחר. היינו כשמכניס בריתו בזונה, הנקראת מלכות הרשעה, הנקרא אל אחר... ובשביל [זה] מובא בזוהר (קדושים פ"ד): 'כד חזי רבי שמעון נשי שפירין, אמר: 'אל תפנו אל אלילים'. כי ניאוף היא עריות, אלקים אחרים, מלכות הרשעה". גם עי' ליקוטי מוהר"ן סי' ע"ב.

אחר" [לז] - איז מיט א רי"ש, עס פעלט דעם קוץ, און אט דער קוץ איז שמירת הברית! דאס איז קדושה!

דאס איז דער הבדל פון איד מיט א גוי!

אן דעם קוץ איז דאס 'אחר', עס איז עבודה זרה, ווייל דער חומר הענין דערפון איז ממש דער חומר פון עבודה זרה. אז רשב"י האט געוואלט מזהיר זיין אויף שמירת עינים, האט ער געזאגט: "אל תפנו אל האלילים" [לה], דאס איז עבודה זרה!

עס איז טאקע דא א זוהר [לי]: "לית קנאה קמי קודשא בריהּ הוא" - דער אויבערשטער איז נישט מקנא אויף קיין איין זאך - [קנאות דאס איז גורם חרון אף] "בר קנאה דברית קדישא". פארוואס? ווייל "דאיהו קיימא דשמא קדישא"! 'שמירת הברית' איז פארבינדן מיט דעם שם השם וואס דאס איז דער "רזא דמהימנותא" - עס איז פארבינדן מיט דער אמונה, און דער פגם איז אזוי ווי עבודה זרה, וואס אויף דעם איז דא קנאות.

דאס שטייט, אין 'כל התורה כולה' שטייט דער ווארט קנאות, אדער אויף דעם פגם, אדער אויף עבודה זרה. "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל" [לז]. ווייטער שטייט, "נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים" [לח] וואס דאס איז געווען 'על דבר פעור', רופט דאס דער אויבערשטער אן 'קנאות'. און ווייטער שטייט [לט], "לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו". דער עיקר קנאות גייט אויף דער זאך.

לד. שמות לד, יד.

לה. ויקרא יט, ד.

לו. שמות דף ג' ע"ב.

לז. במדבר כה, יג.

לח. במדבר לא, ב.

לט. שמות לד, יד.

בשעת איך האב געלערנט ביי רבי אשר זעליג'ן ע"ה^[מ] דעם זוהר פון רבי שמעון, "אל תפנו אל האלילים", האט ער געזאגט, [איך געדענק נישט פון וועמען ער האט עס געבראכט], אז ארום רבי שמעון'ס אוהל פלעגן קומען נשים צדקניות בתכלית הצניעות, זיי זענען געשטאנען ארום דער מתבתא פון רבי שמעון'ען צו הערן דעם קול תורה פון רבי שמעון'ען און פון די חבריא, סופג זיין פון דער קדושה, עס איז דאך געווען דארטן א מורא'דיגע השראת השכינה. איז בשעת מען איז ארויסגעגאנגען פון ישיבה האט ער געזאגט די תלמידים: "אל תפנו אל האלילים" – היט אייך די אויגן!

אויף וואספארא זאך האט ער געזאגט "אל תפנו אל האלילים"...

מ. ה"ה הגה"צ המקובל רבי ישעי' אשר זעליג ב"ר יעקב צבי מרגליות זצ"ל, נולד בי"א אלול שנת תרנ"ג בעיר חלם באונגארן, ובערך בשנת תרס"ו שלח אותו אביו לארץ ישראל, ושם למד בישיבת חיי עולם, ולאחר נישואיו למד בישיבת תורת אמת דליבאוויטש, והתקרב לרבו הרה"ק מבארנוב זצ"ל והיה שליח ציבור בבית מדרשו בשכונת בית ישראל, ושימש אותו עד יומו האחרון, וגם דבק עצמו בהרה"ק המקובל רבי חיים שאול הכהן דוויק זצ"ל וממנו למד תורת הנסתר, בשנת תרפ"ה שלח לו רבו רבי חיים שאול לדמשק להשתטח על קברו של הרה"ק רבי חיים וויטאל זצ"ל, בימי מלחמת העולם הראשונה גירשו אותו למצרים, ושם הצטרף לישיבת 'ארץ ישראל' בנשיאת הגאון רבי מנחם מענדל נאה זצ"ל ובנו הגרא"ח נאה זצ"ל, בשנת תר"פ כשחזר לארץ ישראל דבק ב'הסבא קדישא' הרה"ק המקובל רבי שלמה אליעזר אלפאנדרי זצ"ל, ועסק הרבה בהוצאה לאור את ספריו הקדושים, היה ממייסדי ומראשי ישיבת 'דברי חיים' ולימד בה תורת הנסתר, ומורינו שליט"א בימי בחרותו בימי ההסגר על עיר העתיקה ולמד בישיבת סלונים שהיה בעיר החדשה שהה בבתו, והיה נשאר מקורב אליו מאד, ואף היה קשור עמו בלימדו תורת הנסתר. היה אדוק ומקושר להרה"ק ממונקאטש זצ"ל, ולהרה"ק מסאטמאר זצ"ל וגם החליף עמו מכתבים, והרבה התייעץ עמו במלחמת אש דת השארה נגד כיתת הציונים ושותפיהם, הכריז על הציונים שהם "ערב רב" ואסור להשתתף עמהם הן ברוחניות והן בגשמיות, ותיקן בספרו 'קומי רוני' תפילה מיוחדת נגדם, היה מקושר בכל נימי נפשו לרשב"י ולמקום מנוחתו 'מירון', ויום ל"ג בעומר חגג כיום טוב ממש, חיבר כמה ספרים על מעלת רשב"י ובנו רבי אלעזר, ועוד יותר מעשרים ספרים בכל מקצועות התורה בנגלה ובנסתר, נפטר ביום כ"ז ניסן שנת תשכ"ט, ומנו"כ בהר הזיתים שבירושלים עיה"ק תובב"א.

פליענדע קליפות...

אוי, רחמנא לצלן! מיר געפונען זיך אין אזא דור, אזעלכע טריפה'נע גאסן, אזעלכע טריפה'נע בילדער, ממש מען קען קיין אויג נישט אויפהויבן, ממש 'ממזרח וממערב ומצפון ודרום'!^[מא]

א שרעקליכער מצב, אזעלכע מכשירים, רחמנא לצלן!

עס שטייט אין זוהר הקדוש^[מב], עס איז דא א קליפה וואס הייסט "אשת זנונים", און עס איז דא א געוויסער עוון וואס אז מען טוהט אט דעם עוון פליהט די קליפה 'מראש העולם ועד סופו'.

בשעת איך האב געלערנט דעם זוהר האב איך געקלערט, 'וואס אַרט מיר אז עס פליהט? זאל עס פליען! וואס איז א חילוק צו עס שטייט צו עס פליהט? א קליפה!'

היינט פארשטייט מען עס, מען קען זיצן בחדרי חדרים און זעהן כל תועבות פון דעם גאנצן כדור הארץ, רחמנא לצלן!...

די קליפה פליהט 'מראש העולם ועד סופו', ממש "הַרְחִיבָה שְׂאוֹל נַפְשָׁהּ וּפְעָרָהּ פִּיהָ לְבָלִי חֶק!"^[מג] דער שאול איז געווארן זייער גרויס און טיף, מען קען זייער גיך אריינפאלן אין שאול תחתית ומתחתיו און ווערן אפגעריסן פון השם יתברך, 'ניתוק הקשר ולהתדבק בקליפות' רח"ל, כמעט וואס מען וואלט געדארפט אסאך מתפלל זיין אויף דעם.

מא. עיין בספר 'יומם' (שנת תשנ"ג) וז"ל מורינו שליט"א: זכורני, כי כאשר גרתי בעיר העתיקה בצעירותי, היו שם מכוניות שנסעו בין הבתים, והיו קטנות מאוד, לא יותר משני ספסלים בודדים. הראב"ד הגאון הצדיק רבי דוד יונגרייז זי"ע הוצרך פעם לנסוע למקום מסוים במכונית כזו, ותיכף עם היכנסו למכונית עצם את עיניו. נענה לעומתו יהודי פשוט והעיר לו כי על ידי עצימת עיניו לא יוכל לראות מאומה, השיב אותו צדיק ואמר לו בזה"ל: אדרבה כשעוצמים את העניים ראויים טוב יותר...

מב. עי' הקדמת הזוהר דף ה' ע"א.

מג. ישעי' ה, יד.

דער עיקר חצות וואס מען דארף היינט זאגן אויף גלות השכינה
דארף מען היינט זאגן אויף דעם ענין ממש!

"בַּת עַמִּי לֹא תַחֲשֶׂה וְלֹא תִשְׁקוּט בְּזַעֲקָה!"

מען דארף זיך פאַרשרייען צום אויבערשטן:

געוואלד! געוואלד! געוואלד!

האב רחמנות!!

**עס ווערן געפאנגען גאלדענע נפשות, גאלדענע נפשות ווערן
געפאנגען אין שאל תחתיות רח"ל!**

עס האט דערציילט פאראיאר א משגיח פון א ישיבה פון חוץ לארץ
וואס האט זיך משתתף געווען אין א יום תפילה פון שובבי"ם. אינמיטן
דער יום תפילה קומט צו צו אים אן איידעלער אינגל און ער זאגט
אים, זיין חבר האט אים אפאר טעג צוריק געוויזן א ביכל וואס
רחמנא לצלן צו וואו ער איז אנגעקומען, ער האט זיך נעבעך גאר
שטארק פארפאטשקעט אין א פּאָר טעג רחמנא לצלן! אזוי אפען איז
דער שאל רח"ל.

**און דער כלי המשחית רח"ל, השם ירחם, דאס איז ערגער פון דעם
דור המבול בלי שום ספק כלל!** [מיד]

מד. עיין בספר אוסף אמרים (קדושה וטהרה, מאמר י"א) וז"ל מורינו שליט"א: היה אצלי
עסקן חשוב העוסק ולוחם בענין האינטרנט בכמה מיני תחבולות איך לנעול אותן
יותר ולסוגרו באופן היותר מועיל, וסיפר לי כי המצב מר... המצב מר... כמה כלי
זה צד נפשות רחמנא לצלן רחמנא לצלן אשר לא היה לעולמים... לעולמים. ומבוא
בזהר הקדוש כי יש קליפה נוראה רחמנא לצלן, וכשחם ושלוש חוטאים בזה נותנים
כח לזו הקליפה לעופף מתחילת העולם ועד סופו. והיה קשה לי למי איכפת שהיא
עפה, שתעוף לה... וכהיום בכלי זה הדברים מובנים, ה' ישמרנו. הרי יכול אדם לראות
את העבירות הכי גרועות וחמורות הנעשים בסוף העולם רחמנא לצלן...
רחמנא לצלן... זה הרי "כציפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם", בשביל
מה צדים ציפור – כדי לשחטה לצלותה ולאכלה! ומחליפים בזה את העולם הזה

אט דאס דארף מען היינט - "תנו עוז לאלקים!" זיך שטארקן! [מה] זיך שטארקן אויף דעם, מתפלל זיין פאר דעם, און טוהן וואס מען קען, בצניעות ובקדושה, אריינשיינען יראת שמים אין די קינדער, אמונה מיט קדושה, און מתפלל זיין אסאך "עשה למען שמך, עשה למען תורתך עשה למען ישראל עם קדשך!"

ווי א סאלדאט אויפן פראנט

עס שטייט אין ישעיה [מיו]: "הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשף לאור ואור לחשף שמים מר למתוק ומתוק למר". אזא חילוף איז דא. עס איז דאך אזא ביטערע צער פאר דער נשמה הקדושה און פארן 'חלק ה' עמו' אז מען איז מתיר דעם קשר און מען פאלט אריין אין שאול תחתיות, דער אויבערשטער זאל רחמנות האבן!

ואת העולם הבא.

וחובה עלינו לשוחח בצורה עדינה עם הבנים בשמירת העינים, ולהתרחק מן הכלי משחית, ולהשתתף עם כל המלחמות שנלחמים בזה, להכניס חיות ונעימות בעבודה הזאת, ולהכניס בדעתם כי השומר את עיניו מעלה נחת רוח לה' יתברך באופן כה נעלה ממש ריח ניחוח לה', והלא אמרו בגמרא על הפסוק "הזודאים נתנו ריח" – אלו בחורי ישראל שלא טעמו טעם חטא. וכל רגע שאדם נזהר ואינו טועם מן החטא מוסיף ריח למעלה, 'לית רעותא טבא דאתעבד', כל שכן כאשר מסיחים דעת ועומדים בנסיון, כל שכן בנסיון גדול...

מה. עי' ליקוטי הלכות ה' ברכת המזון ה"ד, אות י"א, וזה לשונו המתוק: "השי"ת מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש הישראלי שמפילין אותו בכל פעם והוא מתחזק בכל עת והוא עקשן גדול ואינו מניח להפיל עצמו בשום אופן. וזה עקר התפארותו יתברך בבחינת תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו. 'עוז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל שהם עזים וחזקים בעבודתן שעל ידי זה עיקר קבלת התורה שהוא כלל ההתפארות, כמו שאמרו רז"ל, מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין! (ביצה כה) על ידי זה 'על ישראל גאותו'. דהיינו גאות והתפארות. כי זה עיקר התפארותו יתברך. וכמו שכתוב, 'כי תפארת עוזמו אתה', כי עיקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות. ועל ידי זה העקשנות בעצמו שהוא עיקר התפארותו יתברך. על ידי זה זוכה באמת לנצח המלחמה".

מען דארף אבער וויסן, אז דאס אליין וואס מען ווייסט "אלקיני שונא זימה"^[מז] דאס איז א געוואלדיגער תיקון!^[מח] עס איז א געוואלדיגער תיקון אז מען ווייסט אז טומאה איז מות, טומאה איז רע, טומאה איז חושך ואפילה, מען פארקויפט נצחיות פאר כליון ואבדון רח"ל; און קדושה איז חיים, קדושה איז טוב, קדושה איז אור, קדושה איז נצחיות! אט די שטארקע ידיעה אליין דאס איז א 'תיקון נפש איש הישראלי'!

און דאס דארף מען שטארק וויסן, מען דארף זיך באנייען אין דעם 'תמיד'. ווייל "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום"^[מט], דארף א מענטש אויך זיך מתגבר זיין 'בכל יום' אין דעם ענין פון קדושה. אבער דאס עצם וויסן איז א תיקון, ווייל אונזער מח איז מעורב 'טוב ברע' מיטן "להט החרב המתהפכת", און אז דער אויבערשטער העלפט אז מען ווייסט פון משה מסיני 'וואס איז טוב און וואס איז רע', וואס איז חיים און וואס איז מות, דאס איז א תיקון נפלא פון א מענטש!^[2]

אוודאי, א סאלדאט וואס ער שטייט צווישן צוויי פראנטן, איין צד אנטקעגן דעם צווייטן צד, און אמאל שיסט ער אויף דעם צד, און

מז. ע"פ גמ' סנהדרין קו ע"א.

מח. עיין בספר אוסף אמרים (קדושה וטהרה מאמר י"ז) וז"ל מורינו שליט"א: ולשמירת הברית אי אפשר לזכות רק על ידי תמימות. 'תמימות' פירושה בלי חשבונות, 'אלקיני שונא זמה', ועלי להתרחק ממנה כמטחוי קשת! וזו היתה ההדרכה של הקב"ה לאבינו הראשון אברהם: "התהלך לפניי והיה תמים ואתנה בריתי ביני וביניך" (בראשית י"ז, א, עיין רש"י שם). תמימות היא לילך עם השם יתברך בכל המצבים, גם בירידה וגם בעליה – תמיד הוא עם השם יתברך, ועל ידי זה זוכים להתקדש ולהטהר.

מט. קידושין ל' ע"ב.

נ. עיין בספר אוסף מכתבים (חלק ב' מכתב קי"ט) וז"ל מורינו שליט"א: ועל אשר שחת לפני את מרת נפשך, אני רואה בזה סימן יפה לך שאינך מאלו שצווה הנביא "הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר למתוק ומתוק למר" (ישע"י ה, ט), אלא אתה מבחין היטב בין הטוב לרע, ואמנם עומד אתה סמוך לכל המיני רפואות ולא חסר אלא להתנער מהמניעות ומהדמיונות, מהקליפות הקודמות לפרי, ואז יתגלה הפרי - ואין הפרי מתגלה אלא לאחר שבירת הקליפה.

אמאל אויף זיין צד, איז ער דאך אינגאנצן א משוגע'נער, ער דארף דאך ערשט וויסן אַוואו מען האלט אין דער וועלט!

ערשט נאך דעם ווערט מען נקלע אין נסיונות פון וואס עס ווערט א סילוק הדעת און עס ווערט התגברות התאוות און מען שטייט אין א נסיון.

איין עצה איז דא: א מענטש דארף האבן אלע גוטע מידות, און אלע שלעכטע מידות. אז עס פעלט פאר א מענטש א מידה, צו עס איז א גוטע מידה צו א שלעכטע מידה, פעלט אים אין אנושיות, דו דארפט נאר וויסן אַוואו עס צו ניצן.

(לענינינו: די מידת האכזריות דארף מען נוצן אויף זיך אין קדושה; בשעת מען האט א נסיון - נישט טראכטן קיין איין זאך ווייל עס איז נישט דא קיין מוחין, נאר זיין אַן אכזר אויף זיך אַן א פארוואס! אַן א פארוואס! אט דער אכזריות דאס איז אכזריות דקדושה. אזוי ווי "וַיִּרְחַמֵי יְשָׁעִים אֶכְזָרִי"^[א] - דער גרעסטער רחמנות זייערע איז אכזריות, איז אכזריות אויף זיך בשעת מען דארף זיין אַן אכזר צו זיך פארמאכן די אויגן וואו מען דארף צו מסיח דעת זיין פון א מחשבה און וויסן און זיך דערמאנען אז דער אויבערשטער וויל נישט אז איך זאל עס טראכטן - 'ומכל שכן' פון דעם פגם הידוע^[ב], אט דער אכזריות דאס איז דער גרעסטער רחמנות אויף זיך אויף 'דער'

נא. משלי יב, י.

נב. העצה הלזו מוזכר כמה פעמים בספרי ובכתבי מוריני שליט"א. וזה לשונו בספר "אוסף אמרים" (קדושה וטהרה מאמור י'): והדרך הנכונה היא, שבאותו רגע שחלפה מחשבה זרה במוחו, ישתדל להעבירה ולסלקה ממחשבתו, על כל פנים לא להמשיכה יותר, אלא מיד יקבל על עצמו: הבה ואמליך בזה את הקב"ה! הרי הקב"ה אינו רוצה שיהיה בה, ולא עוד, אלא שקבע אותה ב'לאו' מפורש בתורתו הקדושה: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (במדבר ט"ו, ל"ט. וכדרשת חז"ל ברכות): הקב"ה אינו רוצה שיחשבו בה! ואני הרי רוצה לשמוע בקולו! וגם יעלה אז בדעתו שלעתיד לבא יתקבצו כל ה'סור מרע' ו'עשה טוב' שזכה להם בזה העולם והם יגינו עליו ויצילו אותו מכל מיני גיהנום קשים ומרים. ועבודתו בשמירת הברית תגן עליו יותר מכל.

וועלט און אויף 'יענער' וועלט און ביי 'תחיית המתים' און אויף 'עולם הבא' און אויף דעם 'אלף השביעי', עס איז אַן אייביגער תיקון וואס ווערט!

נאכ'ן ביישטיין א נסיון ווערט נתגלה א געוואלדיגער אור וואס מיט דעם אור וועט דער מענטש זוכה זיין 'לחזות בנועם ה'" לעולמי עד ולנצח נצחים!

עס שטייט פון רבי צדוק מלובלין^[ג], אז די בני יוסף זענען געווען אכזריים בטבעם [ער איז דאס מסביר על-פי קבלה]. אבער זיי האבן גענוצט דאס אכזריות אויף 'זיך', און זיי זענען געווען ריין אפילו במחשבה, זיי זענען געווען רוצחים אויף זיך אין דעם ענין פון קדושה, זיי זענען געווען אפגעהיטן 'במחשבה דיבור ומעשה' און גענוצט דעם גרעסטן אכזריות אויף זיך. זענען זיי געווען צדיקים יסודי עולם. ערשט נאך דעם וואס עס איז געקומען די זמן וואס די עשרת השבטים זענען קאליע געווארן, איז געווארן "חָרַב אִישׁ בְּרֵעֵהוּ". דערפאר שטייט^[ג], "בשכם שכיחי רוצחים". שכם איז אפרים, (כמו שכתוב: "וְאֵת עֶצְמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הָעֵלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֵׁכֶם"^[גה]). עס איז אויך דא א פסוק^[ג]: "דָּרְךָ יִרְצָחוּ שְׂכָמָה". און "בגלעד שכיחי רוצחים"^[גז] - דאס איז מנשה, "וּלְמָכִיר נָתַתִּי אֶת הַגְּלָעַד"^[גח]. בשעת זיי האבן נישט גענוצט די רציחה אויף זיך 'לטובה ולנצחיות', זענען זיי געווען רוצחים ממש, "חרב איש ברעהו".

גג. ע'ל דובר צדק פר' וישב, אות ב'.

גד. מכות ט' ע"ב.

גה. יהושע כד, לב.

גו. הושע ו, ט.

גז. שם מכות.

גח. דברים ג, טו.

פאררעכטן דעם עבר דורכ'ן עתיד

דאס איז א בפירוש'ע גמרא אין מסכת תמיד דף ל"ב: אלכסנדר מוקדון האט געפרעגט די חכמי ישראל: "מה יעביד איניש ויחיה" – וואס זאל א מענטש טוהן ער זאל לעבן? האבן זיי אים געענפערט: "ימית את עצמו" – ער זאל זיך הרג'ענען!

- איר הערט א שאלה מיט א תשובה? ער פרעגט זיי, "מה יעביד איניש ויחיה?" - וואס זאל א מענטש טוהן אז ער זאל לעבן? זאגן זיי, ער זאל זיך הרג'ענען... איז רש"י הקדוש זאגט, "ישפיל את עצמו". אבער די ראשונים זאגן, "ימית תאוותו", אט דאס איז 'ימית את עצמו'. בשעת מען שטייט ביי א נסיון איז ממש אזוי ווי מען הרג'עט זיך! אז מען הרג'עט זיך 'שלא לעבוד עבודה זרה' וואס דאס איז דאך 'סתם מיתה', איז דאס נאכער דער גרעסטער חיים, דאס איז חיים נצחיים, דאס איז עולם הבא, דאס איז תחיית המתים, וואס דאס וועט ביישטיין דעם מענטשן 'לעולמי עד ולנצח נצחים'!^[נט]

א מענטש דארף וויסן, (עס איז) א וועלט מיט נסיונות. אבער א מענטש דארף וויסן אז ווען ער האט א נסיון איז עס אן עת רצון, אן עת רצון! דער אויבערשטער ווייסט וויפיל גיהנום עס קומט פאר א מענטשן רח"ל פאר די וואס זענען נכשל געווארן, דערפאר שטעלט

נט. עיין בספר אוסף מכתבים (חלק ב' מכתב קי"ט) וז"ל מורינו שליט"א: הזוהמה נדבקה בנו הרבה, והיא הדוקה מאד, והתיקון, על ידי קיום כל התורה העשין והלאוין. אמנם הזוהמה בדבר זה הוא חזק מדי ועיקרי ויסודי לכולם, ואין עצה לזה כי אם במסירת נפש ממש. וצריכים להניח כל המלחמה על זה, ועי"ז הכל מתקן להפליא.

וכשעוברות שנות הנעורים בנצחון הזה, מרגישים חיות כל הימים בעוה"ז ובעולם הבא. וצריכים לעשות חגיגות ושמחה על נצחון בדבר זה כשמחת נצחון על שונא ואויב מר, שכל מחיר שבעולם משתלם ע"ז.

וע"ז אמרו חז"ל "הרוצה שיחיה ימית את עצמו", והחשבון הזה הוא רק לעת מעשה, אבל לאחר זמן רואים שהמיריות של הכנעת היצר היה מתוק עד מאד, כי "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

ער אים א נסיון רחמנות צו האבן אויף אים (און ער בעט אים): 'זיי זיך מתאכזר אויף דעם, דו גייסט דאך ארויס פון גיהנום!' [ס].

דער עתיד פאררעכט דעם עבר, מיט יעדעס 'פארמאך די אויגן' ווי מען דארף! [סא]

ביי יעדער מחשבה זרה וואס קומט אויף א מענטשן - עס קען נישט זיין עס זאל נישט קומען קיין מחשבות זרות, אבער מען דארף זיין א זריז. און אפילו איך בין נישט געווען קיין זריז, מען האט אליין ממשיך געווען דער מחשבה, אבער ווי נאר מען דערמאנט זיך אז

ס. עי' ליקוטי הלכות הל' תפילין ה"ד, אות ד': "ההתרחקות הוא תכלית ההתקרבות. כי באמת לאמיתו אין שום דבר שיעמוד בפני התשובה, ואף על פי שכתוב 'כל באיה לא ישובו' וכו', ואיתא בזוהר שאין מועיל תשובה על פגם טפי המח, אף על פי כן באמת לאמיתו מועיל תשובה וכמובא בכל ספרי מוסר, וכמו ששמעתי מפי רביז"ל בפירוש, רק מחמת שפגם כל כך, על כן הוא צריך להתנסות ולהצטרף ולעמוד בנסיון הזה של התרחקות הזאת, דהיינו שירחקו אותו כל כך בכל מיני התרחקות, דהיינו שכותבין עליו שאין מועיל תשובה וכו'. וכשהוא פתי וסכל ואינו מרחם על עצמו שלא לאבד את עולמו ח"ו, אזי מוצא פטור לעצמו להתרחק מן התשובה מאחר שכבר נכתב עליו שאין מועיל לו תשובה ח"ו, אבל מי שחושב באמת על התכלית שלו ויש לו רחמנות על עצמו, אזי אף על פי שרואה כל מיני התרחקות שבעולם ואף על פי שכתוב עליו שאין מועיל לו תשובה אף על פי כן אין מסתכל על זה כלל, אדרבא, יש לו רחמנות יותר על עצמו, כי אף על פי כן מה יהא בסופו ומה יעשה ליום פקודה?! ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו שלא לאבד את עולמו ח"ו, כל מה שמוצא ורואה שמרחקין אותו יותר, הוא מרחם על עצמו יותר וצועק אל ה' יותר ויותר מעומקא דלבא, עד ישקיף וירא ה' משמים. כי באמת השם יתברך חפץ חסד הוא, ואין שום דבר שיעמוד בפני התשובה וכמו שמצינו כבר בכמה וכמה רשעים גדולים שפגמו בטפי המח וכפרו בעיקר ואף על פי כן נתקבלו בתשובה. ואזי כשזוכה לעמוד בנסיון הזה ושב בתשובה שלימה אף על פי שנדמה לו שמרחיקין אותו כנ"ל, אזי השם יתברך מרחם עליו ונתקרב על ידי זה דייקא, על ידי שעמוד בנסיון הזה של התרחקות כנ"ל והבן".

סא. עי' שיחות הר"ן אות ע"א: "וכבר מבואר בספרים הנדפסים כבר (עי' ליקו"מ סי' כ"ז, ה') שעיקר התשובה הוא לבל יעשה עוד מכאן ולהבא. והוא מוכרח לעבור באלו המקומות והענינים שהיה בתחילה ולהתנסות שם. וכשמרחם על עצמו עכשו ואינו עושה עוד מה שעשה מקודם ומשבר תאותו, זהו עיקר התשובה".

מען איז נישט גוט פארגאנגען זאל מען זיך אפשטעלן טראכטן: 'דער בורא עולם וויל נישט אז איך זאל טראכטן דער מחשבה, לאמיר אים ממליך זיין דורך נישט טראכטן פון דעם!' [כב] - מיט דעם פאררעכט מען א פריערדיגן נסיון!

יעדער נסיון פאררעכט א פריערדיגן נסיון!

און אמאל ברענט אזוי שטארק דער יצר הרע, אז 'מוחלין לו על כל עוונותיו' (כשמתגבר עליו)!

מען זוכט תיקונים מסוף העולם, אוודאי דארף מען גלויבן אין די תיקונים וואס איז מקובל ביי אידן, עס איז קודש קדשים. אבער דער בעסטער תיקון איז 'תשובת המשקל', דער עתיד פאררעכט דעם עבר. די גמרא זאגט אין קידושין [גז]: "ישב אדם ולא עבר עבירה נחשב לו כאילו עשה מצוה, והוא שבא דבר עבירה לידו".

אויף וועמען שטייט דער וועלט?

היינט איז א וועלט וואס דער לופט איז פול פאר'סמ'ט, דער לופט איז אזוי פאר'סמ'ט, עס איז תמיד 'בא לו דבר עבירה' רח"ל!

אז מען קען האלטן אין איין ממליך זיין דעם אויבערשטן, איז דאס א געוואלדיגער נחת רוח וואס איז "תנו עוז לאלקים"!

אויף וועמען שטייט דער וועלט? אויף דאס ביסל איידלקייט וואס איז דא ביי אידן!

סב. עי' לקוטי עצות ערך מחשבות והרהורים, אות ו': "כשנזהר ממחשבות רעות וחושב מחשבות טובות בלבו איך לעבוד את השם יתברך, בזה נעשה לבו בבחינת 'צור לבבי' ובבחינת 'לבי חלל בקרבי', וזוכה לעשות פעולות ומזדות טובות ולקבל עליו על מלכות שמים שלימה, וזוכה לתפילה ולתשובה שלימה. ונעשה על ידי זה יחודא עלאה ויחודא תתאה וזוכה להתגלות אורייתא דעתיקא סתימאה. ונתבטל מלכות הרשעה ונתעלה ונתגדל מלכות דקדושה, ועל ידי זה נמשך לישראל חיות גדול ושפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די". (ע"פ ליקו"מ סי' מ"ט)

סג. דף לט ע"ב.

"אם לא בריתי, יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתתי" [סד] דאס גייט אויף דער תורה און אויף קדושה. דער זוהר זאגט [סה] אויף דעם: "מפאן אולפינא, כל מאן דנטיר האי ברית דעלמא אתקיים עליה, אקרי צדיק!" - דער עולם איז קיים אויף די וואס זענען אפגעהיטן! און מיט יעדע נקודה - אויף יעדע נקודה'לע - ווי א איד קוקט אויס, אבער אויף די חלקי הטוב וואס ער האט שטייט אויף דעם דער וועלט! "אם לא בריתי, יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתתי".

דער אויבערשטער האט 'כורת ברית' געווען מיט די אידן כמה פעמים, ביי יציאת מצרים, פאר קבלת התורה, ביי "הנה דם הברית" [סו], און בערבות מואב, און ביי הר גריזים ועיבל - ער האט כורת ברית געווען א קשר עולמי! ווייל למעשה, דער קשר איז גאר לאנג, דער אויבערשטער האט שוין אנגעהויבן מקשר זיין דעם קשר מיט די אבות הקדושים. עס ווערט געבראכט [סז]: "אין קורין אבות אלא לשלשה". ווייל דער ברית וואס דער אויבערשטער האט געמאכט מיט אברהם און מיט יצחק און מיט יעקב א 'ברית עולם' - זיי מיט 'כל זרע יעקב', מיט דעם האבן זיי געמאכט א קשר מיט יעדן איד באזונדער אז יעדער איד חוץ וואס ער האט זיין קשר מיט השם יתברך האט ער דעם קשר וואס אברהם יצחק יעקב האבן אים מקשר געווען צו השי"ת 'בברית עולם'!

ממילא, אפילו א מענטש איז קאליע געווארן וויפיל ער איז קאליע געווארן, אבער אז ער זאל אנהויבן צו וועלן זיך ראטעווען און צו טוהן וויפיל ער קען, וויפיל ער קען, א משהו, דערוועקט זיך איבער

סד. ירמיה לג, כה.

סה. פר' נח דף נט ע"ב.

סו. שמות כד, ח.

סז. מס' שמחות פ"א, י"ד.

א נייעס דעם קשר פון 'אברהם יצחק ויעקב', 'נחלת אבות', 'נחלת יעקב'^[סח].

דער באדייט פון "הרוצה בתשובה"

מען זאגט דאך א ברכה: "הרוצה בתשובה". מען דארף וויסן, דאס וואס דער אויבערשטער איז א "רוצה בתשובה", דער רצון פון אויבערשטן איז אז אידן זאלן תשובה טוהן, דאס גייט אויף כל אחד ואחד מישראל! אפילו 'הגרוע שבגרועים' איז דער אויבערשטער "רוצה בתשובתו!"^[סט]

סח. עי' ישמח ישראל פר' תצוה: "הספרים הקדושים מכנים למידת יסוד בשם התקשרות שנעשה בזה מקושר להקב"ה, וכמאחז"ל (ויק"ר כ"ד, ו) כ"מ שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ובהיפוך ח"ו נפסק מהקדושה, וזה הי' ענין עמלק שרצה להפריד חבל יעקב חבל נחלתו, וכנ"ל, שאמרו להם שאין לכם עוד תקנה ח"ו שפגמו בברית, אבל לא כן הוא כדבריו. וכמאמר הרבי הק' מלובלין ז"ל על מאה"כ (במדבר ט"ו, ל"ח) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, לשון התרת קשר, היינו שלא יתיר עצמו מהקשר שמקושר להשי"ת, ע"י הלב והעינים שסרים מאחרי ד', וידמה בדעתו ח"ו שכבר אבדה תקותו כטענת עמלק ימ"ש. וז"ש (דברים כ"ה, י"ט) לא תשכ"ח, היינו ת"ש כ"ח, שיתחזק בד' שיוכל להושיע לו, ויזכור כי עוד יש בקרבו חלק אלקי ממעל השוכן בקרבו". גם עי' ספה"ק "ליקוטי הלכות" הל' ברכת הריח ה"ד, אות מ"ו: "זוהו בחינת 'חבל נחלתכם'. 'חבל' דייקא ... והוא ממש כמו שמשלשלין אחד על ידי חבל לתוך עמקי מצולות ים ותהומות תחתיות כדי שיחפש ויבקש שם אוצרות יקרות ואבנים טובות ונפלאות מאד, וכל זמן שהוא מקושר בהחבל לא יהיה נאבד לעולם. כמו כן הוא ממש, שכל זמן שמתקשרין עצמו לצדיקי אמת, ומתגעגעין אחריהם ומחפשין אותם על ידי זה מקשרין עצמן לחבל דקדושה. ואזי בכל מקום שיורד לשם יעלה אותו הצדיק משם על ידי החבל דקדושה שמקושר בו. ולא די שיעלה אותו משם אך גם הירידה והנפילה תהיה תכלית העליה, כי על ידי נפילתו וירידתו למקומות כאלה יעלה משם ניצוצות קדושות ויקרות הרבה שלא היה אפשר להעלותם על ידי שום צדיק כי אם על ידו דייקא וכנ"ל".

סט. עי' ליקוטי מוהר"ן סי' י' (ע"פ ליקוטי עצות): "עיקר גדולתו של הקדוש ברוך הוא שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד גם המה יתקרבו לעבודתו, ובזה נתייקר ונתעלה

דער הייליגער רבי האט אויסגעלערנט, אפילו א מענטש איז גאר גאר ווייט, זאל ער אנהויבן צו טוהן איין טוב, און נאכער נאך א טוב, און נאך א טוב^[ע], אפילו ער שפירט אז ער איז אין שאול תחתיות, ער דארף טוהן נאך א טוב, נאך א קרעכטץ צום אויבערשטן, נאך א מצוה, נאך א 'ביישטיין א נסיון'! איי, דער יצר הרע זאגט אים 'דו ביסט דאך אין די 'שיני הס"מ"? נישט קוקן אויף דעם! נישט קוקן אויף דעם! א מענטש דארף טוהן וואס ער קען אַוואו ער איז!

דער רבי האט מגלה געווען דעם "אזמרה לאלקי בעודי"^[עא]; אז א מענטש שטעלט זיך דאווענען, קומען די עוונות וחטאים (ומבלבלין

שמו יתברך למעלה ולמטה. על כן אין לאדם לייאש עצמו מלהתקרב לעבודת ה', מחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך על ידי חטאיו המרובים, אף שהרבה לעשות הרע, חס ושלום. כי אדרבא, ממנו דייקא יתעלה וישתבח ויתגדל כבודו יתברך ביותר כנ"ל."

ע. עי' חיי מוהר"ן, אות תמ"ז: "עוד שמעתי מהאיש הנ"ל. שפעם אחת דיבר רבי גרשון מטירהאויצע עם רביז"ל וקבל לפניו מאד על אשר צר לו בעבודת השם. ענה רביז"ל ואמר: אתה עשה טוב ועסוק בעבודתו באמת וכשתעסוק ותתמיד בעבודתו יתברך אזי הטוב ישאר והרע ממילא יתבטל (דוא טוא אין יודישקייט, גיטס וועט בלייבן און שלעכטץ וועט ממילא אראפ פאלן)."

עא. ליקוטי מוהר"ן סי' רפ"ב, וז"ל ש (ע"פ ספה"ק ליקוטי עצות): "כשמתחיל האדם להסתכל על עצמו ורואה שרחוק מטוב והוא מלא עוונות, אזי יכול ליפול על ידי זה ולא יוכל להתפלל כלל, על כן הוא מחויב לחפש ולבקש ולמצוא בעצמו איזה טוב. כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב?! ואף כשמתחיל להסתכל באותו טוב שעשה, הוא רואה, שהטוב בעצמו הוא מלא פצעים ואין בו מתום, כי הטוב מעורב בפניות ובפסולת הרבה, אף על פי כן, איך אפשר שלא יהיה בהמעט טוב איזה נקודה טובה?! וכן צריך לחפש ולבקש עד שימצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם זה הטוב מעורב גם כן בפסולת הרבה, עם כל זה, על כל פנים יש בו איזה נקודה טובה. וכן יחפש ויבקש עוד עד שימצא בעצמו עוד איזה נקודות טובות, ועל ידי זה שמוצא בעצמו איזה זכות וטוב, על ידי זה יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה. ועל ידי זה יוכל להחיות את עצמו ולחזק את עצמו ולשמח את עצמו איך שהוא, ואז יוכל להתפלל ולזמר ולהודות לשם", וכו', ועיי"ש בפנים בליקו"מ איך שמרומז סוד זה בפסוק 'אזמרה לאלקי בעודי'.

אותו וכו'), דעריבער דארף ער וויסן אז ער האט דאך עפעס א טוב, און אפילו ער שפירט נישט אז ער האט ערשט א טוב, דארף ער זיך דערמאנען אז ער האט אמאל געהאט א טוב, מען זאל זיך מקשר זיין צום טוב, און דער טוב דאווענט!

**קײן איין חטא ועון האט נישט קיין רשות צו שטערן דעם מענטשן
צו דאווענען פאר השי"ת!**

ווייל אז ער דאווענט, דאווענט ער מיטן "ועוד מעט ואין רשע!" מיט דער בחינה דאווענט ער! קיין איין עון קען עס נישט שטערן!

דער רבי האט געגעבן חיזוק מצד דעם וואס ער האט געוואוסט די גרויסקייט פון נצח ישראל, דערפאר האט ער אריינגעגעבן חיזוק אין אלע אידן 'ובהגרוע שבגרועים שאין גרוע אחריו' אז מען זאל ממליך זיין דעם אויבערשטן 'במקום שהוא', ביז דער אויבערשטער וועט העלפן אז ער וועט ארויסקומען אינגאנצן!

תשובה פון א גוי

איך האב אמאל געזאגט, איך האב אמאל געלערנט 'יונה' אין תנ"ך. יונה איז דאך געווען א כובש נבואתו - "הכובש נבואתו חייב מיתה". ער איז געווען א מורא'דיגער מענטש, ער איז געווען א סוד פון משיח בן יוסף^[עב]. "עד פי יבא שילה"^[עג]; יב"א מאכט, 'יונה בן א'מיתי. מען זעהט ווי גרויס ער איז געווען אז בשעת ער איז געווען במעי הדג האט ער מתפלל געווען און ער האט צוגעזאגט א נדר פארן אויבערשטן. וואס איז געווען דער נדר? אז ער נעמט זיך אונטער ארויסצונעמען דעם לויטן פון ים!^[עד] קען מען זאגן אזא זאך? דאס איז דאך א סוד עולם, א סוד וואס מען וועט דאס וויסן לעתיד

עב. עי' שער הגלגולים הקדמה ל"ב.

עג. בראשית מט, י.

עד. עי' תנחומא ויקרא פרק ח'.

וואספארא סוד דאס איז! א מענטש קען זיך פאַרנעמען ער וועט דאס צוזאגן דעם אויבערשטן?! דערפאר, ווען דער אויבערשטער האט געהערט די הבטחה - אָה, האט ער אים געראטעוועט! משונה'דיג גרויס!

איז פארוואס איז ער געווען א כובש נבואתו? זאגט רש"י - [דאס איז ביי צדיקים וואס דער יצר הרע איז זיך מתלבש במצוות^[ע"ה]] אז ער האט געוואוסט אז גוים זענען קרובי תשובה, און וויבאלד גוים זענען קרובי תשובה וועט ווערן א קטרוג. ווייל ער וועט גיין זאגן דארטן בשם ה', וועט ווערן א טומל דארטן און מען וועט תשובה טוהן, וועט ווערן א קטרוג אויף די אידן אז די גוים טוהען תשובה און אידן טוהען נישט קיין תשובה.

לכאורה דארף מען פארשטיין, גוים זענען דען קרובי תשובה און אידן 'עמך ונחלתך' - נישט? אז איך בין געקומען ביים סוף יונה איז מיר דאס פארענטפערט געווארן. עס שטייט: **'וַיִּשְׁבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הַרְעָה וּמִן הַחֲמֵס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם**'. זאגט דער ירושלמי^[ע"ה]: 'אשר בכפיהם - ולא אשר בכליהם'. די לעצטע גניבות האבן זיי אפגעגעבן, אבער וואס עס איז שוין געווען האט מען שוין אויסגעגעבן, דאס האבן זיי נישט צוריקגעגעבן. דערפאר, א גוי איז נישט קיין אמת'ער מענטש, ער איז נישט קיין אמת'ער מענטש, ער טוהט תשובה, ער טראכט נישט אריין, ער גיבט נאר אפ זיינע גניבות וואס ליגט נאך ערשט אין קעשענע. א איד מאכט א חשבון הנפש - וואס וועט זיין? ווי קען איך אפגעבן די אלע גניבות וואס איך האב אויסגעגעבן, ווי קען איך עס אפגעבן?' ער טוהט נישט קיין תשובה און גנב'עט ווייטער...

אט דאס איז דער לימוד פון רב'ן - טוה וואס דו קענסט, און בענק און האף און זיי מתפלל אז דער אויבערשטער זאל דיר העלפן אז דו זאלסט קענען אינגאנצן ארויסגיין! - איי דו קענסט נישט? דו

ע"ה. ע"י ליקוטי מוהר"ן סי' ע"ב.

עו. ירושלמי תענית פ"ב, ה"א.

ווייסט נישט ווי אזוי? אבער לאז נישט אפ דעם אויבערשטן! דאווען, לערן, בענק און האף! אז דו וועסט טוהן וואס דו וועסט קענען מיט דיין גאנצער כח וועט דיר דער אויבערשטער העלפן!

קום, איך גיי דיר אנטקעגן!

עס איז א מפורש'ער פסיקתא רבתי סימן מ"ד. עס שטייט, 'משל למלך' וואס זיין זוהן איז געווען פון אים ווייט 'מאה יום'. 'אמרו לו אוהביו' - די ידידים פון דעם בן מלך האבן אים געזאגט, 'קער זיך אום צו דיין טאטן, דו ביסט אזוי ווייט פון דיין טאטן, קער זיך אום צו דיין טאטן'. האט ער זיי געזאגט, 'איך קען נישט גיין אזויפיל, איך האב נישט קיין כח צו גיין אזויפיל', 'מאה יום'. האט דער קייסער אים געשיקט זאגן, "לך כפי כוחך" און איך וועל גיין אנטקעגן דיר!

פירט ער אויס, דאס איז פשט, "שובו אלי ואשובה אליכם" [עז]. וואס איז פשט פון "ואשובה אליכם", דער אויבערשטער דארף תשובה טוהן? נאר אז דער אויבערשטער העלפט ארויס א מענטשן ער זאל תשובה טוהן אויף די זאכן וואס ער קען נישט תשובה טוהן, דאס איז "ואשובה אליכם"! אבער ווען? בשעת א מענטש טוהט וואס ער קען, און ער ווייסט אז ער איז ווייט, ער ווייסט אז ער איז פארזינדיגט, און ער וויל ארויסקריכן, און ער שרייט און ער בענקט און ער האפט און ער טוהט וואס ער קען, נאך א 'סור מרע', נאך א 'סור מרע', נאך אויבערשטער! אויף די מענטשן גייט "ואשובה אליכם" אז דער אויבערשטער וועט אים העלפן אינגאנצן!

וואס מיינט "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי"?

ווייטער איז טאקע דא אן עצה, ברוך השם, עס איז דאך מן השמים וואס עס דרוקט זיך אזויפיל ספרים וואס דאס אליין איז דאך א

תביעה מלמעלה אז מען זאל עוסק זיין בתורה. דער זעלבער פסוק "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת" גייט אויף לימוד התורה, און אויף קדושה. אט די צוויי זאכן האלטן אונטער דער וועלט!

דאס וואס עס שטייט: **"וְלִרְשָׁע אָמַר אֱלֹקִים מַה לָּךְ לְסַפֵּר חֻקֵּי"**, דאס גייט, אז א מענטש וויל נישט ארויסגיין פון דער רע, ער וויל ווייטער בלייבן אין 'רע' נאר ער וויל לערנען אויך. אבער טאמער לערנט ער אז דער זכות התורה זאל אים ארויסהעלפן - "מאן דאחיד באורייתא אחיד בקוב"ה", אז בזכות דעם זאל ער אפלאזן אלע זיינע עוונות, בזכות דעם זאל ער מקורב ווערן ווי עס דארף צו זיין, אויף דעם גייט נישט (דער פסוק "ולרשע" וכו') [ע"ח].

ע"ה ליקוטי הלכות ה' תרומות ומעשרות ה"ג, אות ב': **"אף על פי שכתוב בספרים שמי שהוא רשע הוא מוסיף כח בקליפה ח"ו על ידי מעשיו הטובים כבר יש על זה כמה תירוצים.** כי אם היה כן בפשיטות כבר אבדה התקוה של כל בעלי תשובה, כי בודאי אי אפשר שישוב בפעם אחד לה' יתברך. ואם כן מהיכן יתחיל לעשות תשובה? כי הלא בהתחלה עדיין אינו צדיק ואם כן מהיכן יזכה לשוב? ואין להאריך בזה. וגם אם היה חס ושלום כך, כמו שמובא שם בפשיטות **אם כן היו צריכים כל הרשעים להמיר דתם לגמרי חס ושלום.** ואם כן חס ושלום יהיה המומר חשוב יותר מן הרשע שהוא עדיין בכלל ישראל. **ובודאי לא כן הדבר!** כי אדרבא, אפילו פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו כל זמן שיש בו איזה נקודה טובה עדיין ואינו פורק עול לגמרי ועושה לפעמים איזה דבר שבקדושה בודאי הוא יקר מאד בעיני ה' יתברך. ואי אפשר להאריך בזה שלא לצאת חוץ מן הענין. והכלל, כי כל מי שרוצה לחוס על עצמו שלא יאבד את עולמו לגמרי ומתגעגע לשוב לה' יתברך אף על פי שאינו יזכה לשוב כראוי לו, אף על פי כן כל מה שיעשה איזה דבר שבקדושה, יהיה **איך שיהיה, בודאי לא יהיה נאבד דבר אפילו אם לא יזכה לתשובה שלימה באמת,** על כל פנים הדבר שבקדושה שיעשה לא יהיה נאבד כלל חס ושלום, מכל שכן שעל פי הרוב כשיהיה חזק בדעתו וירגיל עצמו מעט מעט בתוך דרכי הקדושה סוף כל סוף יזכה לשוב בתשובה שלימה לה' יתברך כראוי כי אין שום יאוש בעולם כלל, כמבואר אצלנו כמה פעמים".

אדרבה, עס איז דא א חז"ל^[עט]: 'אדם עבר עבירה - חייב מיתה (וכו'); אם רגיל ללמוד דף אחד ילמוד שתי דפים' - ער זאל מרבה זיין בתורה 'ויחיה'. פירט אויס דער מדרש, אדרבה, אז מען לערנט אז בזכות דער תורה זאל דער אויבערשטער ראטעווען דעם מענטשן ער זאל געהאלפן ווערן ער זאל מקורב ווערן צום אויבערשטן, איז אדרבה, אויף דעם איז דאך געגעבן געווארן דער תורה, אז מען זאל בענקן צו מקורב ווערן צו השי"ת^[פ].

טוה וואס 'דו' קענסט!

עס איז דא בכלל א כלליות'דיגע עצה. איך בין אמאל דורכגעגאנגען א קלייט, האב איך געעפנט א ספר. איז געווען באשריבן דארט א גדול, ממש פון דעם פריערדיגן דור - גאר א גרויסער גדול, ער איז געווען כמעט אזוי ווי דער "חזון איש". איז געווען באשריבן דער איד. שרייבט ער, ער קען אליין מעיד זיין אויף זיך, אז נישט ביז די צוואנציג, נאר פון די צוואנציג יאר האט ער תמיד געלערנט, תמיד געלערנט, ביים עסן, ביים טרינקען, ביים גיין אין גאס, ביים ווארטן אויף אן אויטא, ביים פארן אין א טעקסי, ער איז איינגעשלאפן מיט

עט. עי' מדרש רבה קדושים פר' כ"ה, פס' א': 'רב הונא אמר אם נכשל אדם בעבירה חייב מיתה בידי שמים. מה יעשה ויחיה? אם היה למוד לקרות דף אחד קורא שני דפים, ואם היה למוד לשנות פרק אחד ישנה שנים, ואם אינו למוד לקרות ולשנות מה יעשה ויחיה? ילך ויעשה פרנס על הצבור וגבאי של צדקה והוא חי!'

פ. עי' ליקוטי הלכות הל' בציעת הפת ה"ה, אות כ"ב: "וכמו ששמעתי מפיו הקדוש ז"ל שאמרו: נכספתי מאד להמשיך העולם אל עשיה, דהיינו שיהיה חיוב לכל אחד בכל יום ללמוד כך וכך כפי ערכו וכו'. ושאלתי אותו אז, **הלא יש בני אדם בעלי עבירות רח"ל?! השיב בלשון גערה קצת: אין אתה יודע כח הגדול של התורה!** וכו'. וכוונתו היתה שאפילו מי שנלכד בעבירות חס ושלום, ונדמה לו שאי אפשר לו לצאת משם. אם אף על פי כן היה קובע לו שיעורים קבועים לתורה בכל יום ויום היה כח התורה מתגבר עד שגם הוא היה נתתקן ויוצא מהם סוף כל סוף! (עי' מזה בשיחות הרין [אות י"ט] שאחר הסיפורי מעשיות)". גם עיי"ש, אות קל"ז, סיפור נורא בענין זה.

תורה, און ווען ער האט זיך אויפגעכאפט אינמיטן נאכט האט ער ווייטער געלערנט, ער איז אויפגעשטאנען מיט תורה - ער האט געהאלטן אין איין לערנען!

וואס איז דער פשט? ווייל וואס ער האט אפגעלערנט האט ער גוט איינגע'חזר'ט און אריינגענומען באופן שטחי דעם גאנצן שטח וואס ער האט אפגעלערנט אין מח, ער האט נישט געטראכט קיין אנדערע זאכן נאר וואס ער האט געלערנט, ער האט געפרעגט, ער האט געענטפערט, ער האט איינגע'חזר'ט. און אפילו א זאך וואס ער האט נישט פארשטאנען האט ער עס מער אריינגענומען אינעם מח און זיך געמאכט סימנים כדי ער זאל עס כאטש געדענקען ביז ווען עס קומען א צייט וואס ער וועט מברר זיין. ביז ער האט נישט געעפנט נאכאמאל דער גמרא האט ער נישט מסיח דעת געווען פון דער גמרא. אלץ וואס ער האט געטוהן איז נאר געווען 'דרך אגב'; אז ער האט געדארפט פרעגן עפעס א זאך, צו אז ער האט געדארפט עפעס טוהן, האט ער זיך אפגעשטעלט, געענדיגט, און צוריק אריין אין תיבת נח!

עס איז א געוואלדיגע סגולה! א מענטש דארף דאך טוהן וואס מען קען, עס נעמט אראפ אלע הרהורים רעים מיט האלב דאגות! [פא] און אז מען טוהט וואס מען קען, אוודאי העלפט דער אויבערשטער אויף ווייטער!

דער אויבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך שטארקן מיט דעם גאנצן כח צו וואס מער עומד זיין בטהרה, במחשבה דיבור ומעשה,

פא. עיין בספר אוסף מכתבים (חלק ב' מכתב קכ"ד) וז"ל מורינו שליט"א: וסגולת הלימוד התמידי בתורה הק' להנצל ממים הזדונים מזכיר לי משל מהמגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, שבעת שהמלך על כסא מלכותו אזי אין כל אחד זוכה שהמלך יופיע אליו, אמנם בעת שהמלך בגלות אזי נכנס אצל מי שרק נקי אצלו. ואי אפשר לזכות לנקיות המוח ולהנצל ממשחשבות הזדונים כי אם ע"י ים התלמוד בהיות דאביי ורבא, שזה בחי' נגינה דקדושה, שע"ז ניצולין מנגינה דסטרא אחרא שהם הקליפות שבהם יוקשים בני אדם, שמבואר כל זה בליקוטי מוהר"ן (סימן ג) עיי"ש.

וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבַּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיַּחַד לִבְּבָנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאַה
אֶת שְׁמֶךָ! דַּעַר אוֹיְבֵעֶרשְׁטֵעַר זֶאֶל הַעֲלֵפֶן, בִּימֵינוּ מִמֶּשׁ זֶאֶל קוֹמֵעַן
דַּעַר גְּאוּלֵּה שְׁלִימָה, הַגִּילוּי הַנִּפְלֵא, אוֹן מֵעַן זֶאֶל גַּעְהֶאֶלֶפֶן ווערן
בִּישׁוּעוֹת הַכֹּלֶל וְהַפֶּרֶט, 'וְתַחזִינָה עֵינֵינוּ'.

בס"ד

הזכותים נצחיים

לספר "דורשי יחודך" - יסודי היהדות
שיחות ומאמרים של הגה"צ רבי יעקב מאיר שעבטער שליט"א
באידיש מועתק מלשונו הזהב

פטרון המהדורה
שמואל
\$18,000.00

פטרון המאמר

\$3,600.00

מאמר
ואני תפילה

מאמר
אמונה פשוטה

שמואל מאמר
זבילית החיים

מאמר
שמואל שישוב הדעת

מאמר
כוחה של תורה

מאמר
בטחון ברחניות

מאמר
זכרון עלמא דאתי

מאמר
נמכר שבת יום חמדתו

שמואל מאמר
ואחיו יאמר חזק

מאמר
נמכר את בריתי
תשמור

מאמר
נמכר עבדו את ה'
בשמחה

מאמר
נעים ומירות
ישראל

פטרון המפתחות

\$4,200.00

לקנות זכות נצחית נא לקרוא 347-374-1962
או 718-938-9930

עמודי הרעוד

ברכת השיר והשבח לכבוד הני נדיבים בעם,
אנשי חיל יראי אלקים, שנדבה לבם הטוב,
להיות חבר ושותף מידי חודש בחודשו במפעל הקדוש כזה,
להרכיב תורה ויראה טהורה בקרב עם סגולה

ה"ה

מוה"ר יוסף מרדכי

כהנא הי"ו

מוה"ר יוסף בנציון

שוואר-טץ הי"ו

מוה"ר יחיאל מיכל

של-עזינגער הי"ו

מוה"ר בעריש

קויפמאן הי"ו

מוה"ר שמעון

קויפמאן הי"ו

מוה"ר מאיר מרדכי

בערקאוויטש הי"ו

ויה"ר מן קדם אבוהון דבשמיא, דזכות זה יעמוד להם
ולזרעם עד עולם, עם רוב תענוג ונחת דקדושה כל הימים

מפרסמין עושי מצוה

להני נדיבים בעם, שהשתתפו בעין טובה וברוח נדיבה, בהוצאות החדש הזה

הרב ישראל משה לעפלער שליט"א

לע"נ רביה"ק מוהר"ן זצוק"ל, ותלמידו מוהרנ"ת זצוק"ל

לזכות מוה"ר ימ"ז בן נר"ד הי"ו

ויה"ר מן אדם אבוהון דבשמיא שבזכות זה יזכו לברכת ברוך אשר יקום את דברי
התורה הזאת, וכל הברכות האמורות בתורה, עם רוב תענוג ונחת דקדושה כל הימים

מול א טבא וגר יא יאה

לכבוד האי גברא רבא ויקרא, הנדיב הנכבד, איש ישר וטוב לב

מוה"ר יואל וואלד-מאן הי"ו

לרגל נישואי בנו החתן החשוב שלום יצחק ני"ו

עב"ג הכלה בת מו"ה יעקב פרץ הילמאן הי"ו

ולמוה"ר מאיר מרדכי בערקאוויטש הי"ו

מעמודי התווך

לרגל שמחת אירוסי בתו הכלה החשובה תחי

עב"ג החתן החשוב מנחם צבי ב"ר מרדכי דייטש ני"ו

ולמוה"ר יודא ארי' מיללער הי"ו

לרגל שמחת נישואי בתו למעו"ט

עב"ג החתן החשוב מענדל יואל ב"ר משה חיים אקערמאן ני"ו

ויה"ר מן קדם אבוהון דבשמיא שהזיווגים יעלו יפה יפה, ויראה כל

אחד דורות ישרים ומבורכים בבנין עדי עד, עם רוב תענוג ונחת

דקדושה כל הימים

יאמין לבך

אינע פון די 'כלי קרב' פון דעם בעל דבר איז, ער איז מייאש אַ מענטשן! ער איז מייאש אַ מענטשן!

אַזוי ווי עס שטייט ביי יעקב אַבינו: "כתלמיד חכם נדמה לו" (חולין צא ע"א)

ער קומט גאַר - ער איז אַ למדן, ער ווייזט אים אויף, 'דו האָסט נישט קיין עולם הבא, אַפילו דו טוהסט תשובה - עה, עס איז גאַרנישט ווערד, עס איז נישט קיין אמת'ע תשובה, עס איז גארנישט ווערד דיין דאַווענען און דיין לערנען, רח"ל, ביז ער ווערט נמכר לעבו"ם אינגאַנצן, נישט איינער, נישט צוויי!

אויף דעם איז רבי נתן ארויסגעגאַנגען אין ליקוטי הלכות, בחרב וחנית; פון וואָגעט דו ביסט, פון וואָגעט דו ווילסט, נישט אַריינלאָזן, דעם יאוש נישט אַריינלאָזן!

עס איז נישט קיין חשבונות דקדושה, ממש מסטרא אחרא.

דו ביסט אַ איד! דו ביסט אַ איד! נעם נישט אַריין דעם יאוש!

אַ איד בלייבט אַ איד, ער ווערט קיינמאַל נישט אויס איד!

נעם דעם עתיד און פאַררעכט דעם עבר!

מען האט געכאַפט אַ קלאפ, גיב אים צוריק 'מנה אחת אפּים', בלייב נישט ווי א נעבעך געפאַנגען!

(שובבי"ם תשס"ט לפ"ק)